

Teksti ja kuvat: Mervi Laitinen

Pasi Patrikainen esitelmöi Karjala Klubin kevätkokouksessa 4.3.24.

Isäntämme, pääjohtaja Pasi Patrikaisen karjalaiset juuret ja Maanmittauslaitoksen tulevaisuuden näkymät

Lokakuussa 2022 [Maanmittauslaitoksen](#) pääjohtajana aloittanut Pasi Patrikainen kertoi aluksi meille hyvin laajasti omasta suvustaan ja omista karjalaisista taustoistaan. Hänen sukunsa on maanviljelijäsukua ja lähtöisin [Suistamolta](#).

Suvulla on [sukuseura](#) ja sen kulkua on selvitetty vuodelle 1648 asti. Parhaillaan on työn alla sukukirja, johon saadaan myös vanhoja kuvia. Patrikainen puhui suvusta ja perheestä hyvin lämpimästi ja välittäen, mikä ilahdutti – perhe on tärkeä osa ihmisen elämää. Ilman perhettähän meitäkään ei olisi, mietin kuulijana.

Tunnetun Maan – turvaamme tulevaisuutta

Perheen ja suvun jälkeen Patrikainen puhui Maanmittauslaitoksen palvelukokonaisuudesta ja tulevaisuudesta. Hänen mukaansa palvelukokonaisuus on ennallaan verrattuna aiemman pääjohtajan aikaan. Ilman asiakasta ei olisi Maanmittauslaitostakaan.

Patrikainen nosti esiin myös paljon julkisuudessa keskustellun asunto-osakeyhtiöiden [osakekirjojen digitalisoinnin](#). Osakekirjoja on noin 1,5 miljoonaa ja vuoden 2023 lopulla Maanmittauslaitoksen hallussa noin 100 000 osakekirjaa. Paljon on vielä työtä edessä, minkä takia laitos on palkannut lisää henkilöstöä käsittelemään osakekirjoja. Arvioiden mukaan käsiteltäväksi tulee vuosittain 80 000 osakekirjaa.

Kulkiessaan kohti 2030-lukua Maanmittauslaitoksessa nousevat pintaan kokonaisturvallisuus ja tiedon avoimuus, digitalisoituminen, tekoäly, asiakkaiden odotuksen sekä nyt jo päätään nostanut työvoimapula tietyillä aloilla.

Maanmittauslaitos työllistää 1 800 henkilöä, joiden keski-ikä on vuosien kuluessa laskenut ollen nyt 47,3 vuotta. Eläkkeelle siirrytään keskimäärin 65-vuotiaina. Työtyytyväisyys on korkealla.

Valtiovarainministeriössä selvitetään elämäntapahtumalähtöistä digitalisaatiosta

Patrikaisen esityksen jälkeen häneltä kysyttiin muun muassa miksi perukirjoihin ei kelpaa sähköinen allekirjoitus perinteisen sijaan. Kyse on Patrikaisen mukaan lainsäädännöstä ja valtiovarainministeriössä on työn alla elämäntapahtumalähtöisen digitalisaation edistämishjelma vuosille 2024 – 2027. Lisätietoja löytyy valtiovarainministeriön [verkkosivuilta](#).

Petri Niikko kertoi Vienan Karjalan kansasta ja elämästä.

Runoilija, valokuvaaja, matkatoimistomies Petri Niikko tuntee Vienan Karjalan ja sen kansan

[Vienan Karjalan Ystävät ry:n](#) puheenjohtaja Petri Niikko kertoi kuvin, sanoin ja runoin Vienan Karjalasta. Tämän monitoimimiehen suku kotoisin [Pitkärannasta](#). Runoilijana hän on erikoistunut uus kalevalaisiin runoihin. Hänen mukaansa kalevalaisissa runoissa on nerokas runomitta.

Niikko suositteli myös Kootut runot -kirjaa. Runotroppi-kirjan katsastusruno viihdytti.

Aivan aluksi saimme kuulla Joka syksyn suurin riesa -runon, joka kertoo katsastuksen riestä. Runo löytyy Runotroppi-kirjasta.

Sanotaan, että kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. Petri Niikko uskoo samaan, sillä saimme nähdä upeita kuvia luonnosta ja ihmisistä Vienan Karjalasta. Kuvissa vilisi paikallisia, iloisia ihmisiä ja aivan ihania kissoja. Myöhemmin selvisi, että Niikko on tehnyt kirjan myös kissoista 😊.

Monia matkoja runoillen

Niikko kertoi, että Vienan Karjalassa lakkautettiin monia kotikyliä ja ihmisiä siirrettiin pienistä kylistä suurempiin kyliin. Matkatoimistoalalla Niikko on vuosina 1994 – 2009 järjestänyt matkoja Vienan Karjalaan. Myöhemmin matkat kiellettiin. Matkat olivat näin ulkopuolisen silmin hyvin erikoisia, sillä siellä tehtiin runoja kalevalamittaan. Matkojen kohokohtia olivat tapaamiset laulajien kanssa. Laulajilla oli omia laulukirjoja. Lauluista on tehty Cd-levyjäkin.

Viimeksi Petri Niikko kävi Vienan Karjalassa helmikuussa 2020 noin kolme viikkoa ennen Ukrainan sodan alkua. Silloin kenelläkään ei ollut aavistustakaan tulevastakaan. Nykyään Niikko järjestää matkoja muun muassa Suomussalmelle.

Mummot voimissaan

Niikko kuvaili tapaamiaan mummoja: hauskoja karjalaisia mummoja, suorapuheisia ja ronskeja. Mummot eivät paikallisesti saaneet paljon arvostusta, mutta suomalaiset matkailijat arvostivat heitä. Niikko muisteli myös, että mummoilla oli korkea auktoriteetti. He kasvattivat nuorisoa melko kovallakin kädellä esimerkiksi alkoholin käytössä.

Lopuksi runoilijamme halusi lukea meille vielä yhden runon. No sehän sopi kaikille. Runo on pitkä, mutta en malta olla lisäämättä sitä tähän, varsinkin näin lähellä naistenpäivää 😊 :

Peili

(painettuna Runorummussa)

Tuossa kerran siivotessa,
nurkkiani nuohotessa
löysin peilin pikkaraisen,
peilin vanhan vallan hienon,
ostetun sota-ajalla.

Kurkistin sisälle siihen.
-Vieläkö minua muistat,
sinisiä silmiäni,
punaisia poskiani,
kaulanvartta valkiata?

Oli peilini pilattu,
kuva kaunis niin sotattu.
Kuinka jaksoi sinisilmät?

Taisi nuo siniset olla:
silmäluomet lonksahteli,
silmäpusit pullisteli...
Mitä kuului kaulalleni,
valkialle varrelleni?
Vaot vierä pitkin poikin,
kurtut korvien nenässä,
lisäleuka liukahteli.

-Olet peilini pilattu,
kuva kaunis niin sotattu.
Liian kauan liiterissä,
piilossa pihan perillä
nuoruusajan nukuskelit,
ajan parhaan piileskelit!

Tuossa istuin suruissani,
pajatin pahoilla mielin.
Tulipa ovesta tuosta
EU-maita matkaellut,
mies niin menevän näköinen,
liituroita, liukas kieli,
salkussa jutut salaiset.

-Mitä suret Suomen tyttö,
osta tästä voitehia,
jolla kasvot kaunistuvat,
silmät siroiksi tulevat.
Kaulanvarsi vaaleneepi,
lisäleuka liukeneepi!

Uskoinpa minä poloinen.
Ostin purkin, ostin toisen,
ostin koko salkullisen -
siihen markkani menetin,
rahat kaikki katosivat.

Siitäpä alkoi sively.
Joka purkista pakiersin,
joka putkesta pusersin
silmäluomille sinistä,
poskipäilleni punaista
kaulalleni kaikenlaista
kovin paksultä paneksin.

Otin peilini esille.
Sanoin sille suorat sanat:
-Kuules paha peiliseni,
kohta näät komian naisen,

jollon kasvot kaunihimmat,
posket kuin punaomenat!

Kului tunti, kului toinen
tunsin kummaa kutitusta,
kiristystä kaulallani...
Suusta tullut ei sanoja,
ei naurua naamastani.
Kaikki jääksi jähmettynnä,
kaulasuonet kangistunna.

Otin taas tuon peiliseni,
kurkistin sisälle siihen.
Onpa kumma kuvajainen,
ei ole ihmisenlainen!

Siitä paikasta pakenin,
panin saunan lämpiimähän,
kiuaskivet kuumimahan.
Pesin pois pahaiset rasvat,
posket suovalla sutaisin,
koivunvastalla vasiten,
valelin varilla veellä.
En enää ilmoisna ikänä
usko miestä meneväistä,
liituraidan liverystä!

Uskonpa sitäkin enemmän
tähän pieneen peiliseeni,
jos vähän valehtelee...!

SM60

Koivistolta Karjalasta kotoisin oleva 72-vuotias Senja Mäkinen voitti oheisella runollaan maailmanmestarintittelin Kalevala MM-97 tapahtumassa. Koskettavan aiheen ja hyvän tekstin ohella voitto tuli vaikuttavasta lausuntaesityksestä. Runossa on pieniä mittavirheitä, mutta kokonaisuutta ne eivät häiritse. Perinteisissä runoissakin on yhdeksäntävuusuuutta käytetty tehokeinona, ja oheinen runon loppusäe irtoaa lausuttuna komeaksi loppuhuipennukseksi. Mittasäännöistä poikkeaminen edellyttää taitoa, jota Mestari Senjalla on.
Haettu 9.3.24: [Senja Mäkisen Peiliruno \(vienankarjala.net\)](http://vienankarjala.net)